

Til nr. 37-39

Forslagene er en konsekvens af regionplanmyndighedernes nedlæggelse.

Til nr. 40

Kommunens udgifter til erstatning og sagsomkostninger har hidtil kunnet refunderes med $\frac{1}{3}$ fra vedkommende amtsråd og $\frac{1}{3}$ fra staten. Da erstatningsreglen blev indført ved en lovændring i 1985, var fordelingen begrundet i, at erstatningerne skulle udredes af myndighederne på de tre offentlige planlægningsniveauer, kommune, amtskommune og stat med $\frac{1}{3}$ hver. Fremover får kommunerne efter lovforslaget en helt central rolle, hvor kommuneplanen bliver den bærende plantype. Regionplanen afskaffes, og det bliver kommunerne, der alene får kompetencen til at planlægge for de enkelte arealudlæg. Det foreslås derfor, at kommunerne fremover overtager amternes hidtidige forpligtigelse, og at staten fortsat skal refundere $\frac{1}{3}$ af kommunernes udgifter.

Til nr. 41

Amtsrådenes/Hovedstadens Udviklingsråds opgaver som tilsynsmyndighed i relation til VVM-reglerne overføres ved forslaget til kommunerne. Forslaget er en konsekvens af, at følgende kompetencer som følge af kommunalreformen overføres til kommunerne, nemlig kompetencen til at træffe afgørelser om VVM, jf. forslaget til § 11 g, samt kompetencen til at meddele VVM-tilladelser efter de regler, der skal erstatte samlebekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 428 af 2. juni 1999 om supplerende regler i medfør af lov om planlægning med senere ændringer).

Efter den foreslåede § 11 i, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, kan ministeren fastsætte regler om, at ministeren i visse kategorier af anlæg omfattet af den foreslåede § 11 g overtager kommunalbestyrelsens beføjelser. Det er fundet hensigtsmæssigt, at ministeren i forhold til disse anlæg også overtager opgaverne som tilsynsmyndighed.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, hvori det foreslås, at ministeren bliver tilsynsmyndighed for de virksomheder, hvor godkendelseskompetencen henlægges til ministeren, jf. også bemærkningerne til nr. 14 (§ 11 i).

Kommunalbestyrelsen skal efter forslaget til stk. 3 foretage indberetning til miljøministeren, når kommunalbestyrelsen får kendskab til forhold, der er i strid med VVM-reglerne i tilfælde, hvor miljøministeren er tilsynsmyndighed, på samme måde som kommunalbestyrelsen efter de gældende regler skal foretage indberetning til amtsrådet/Hovedstadens Udviklingsråd.

Til nr. 42

Forslaget er en konsekvens af amtskommunernes og Hovedstadens Udviklingsråds nedlæggelse og oprettelsen af regioner.

Til nr. 43

Formålet med bestemmelsen er at fremme og lette mulighederne for, at borgere, virksomheder og myndigheder kan kommunikere digitalt. Ved lov nr. 215 af 22. april 2002 (lov om ændring af forvaltningsloven (Digital kommunikation)), blev der indsat en bestemmelse i forvaltningsloven (§ 32 a). Bestemmelsen giver ministeren følgende bemyndigelse: »Vedkommende minister kan fastsætte regler om ret til at anvende digital kommunikation ved henvendelser til den offentlige forvaltning og om de nærmere vilkår herfor, herunder fravige formkrav i lovgivningen, der hindrer anvendelsen af digital kommunikation«. Se lovforslag nr. 72, Folketingstidende 2001-02: 2343, 4989, Tillæg A 2069, 2062, Tillæg B 392, Tillæg C 251.

Bemyndigelsen i forvaltningslovens § 32 a – hvorefter ministeren kan fastsætte regler om ret til at anvende digital kommunikation ved henvendelser til den offentlige forvaltning og om de nærmere vilkår herfor – omfatter ikke kommunikation mellem borgere indbyrdes eller kommunikation fra offentlige myndigheder til borgerne. § 54 a giver bemyndigelse til, at miljøministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af digital kommunikation m.v., også for så vidt angår kommunikation mellem borgere og virksomheder indbyrdes samt kommunikation fra offentlige myndigheder til borgerne m.v. Det er ikke hensigten, at den foreslåede bestemmelse skal anvendes i situationer, der dækkes af forvaltningslovens § 32 a.

Med bemyndigelsen for miljøministeren til at fastsætte nærmere regler kan der løbende tages højde for den teknologiske udvikling. Bemyndigelsen forventes f.eks. anvendt i tilfælde, hvor der er tvivl om, hvorvidt en bestemmelse i planloven hindrer digital kommunikation. I sådanne tilfælde vil ministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse kunne fjerne denne tvivl ved at fastsætte regler, der udtrykkeligt tillader digital kommunikation. Bemyndigelsen er endvidere relevant i tilfælde, hvor miljøministeren ønsker at fastsætte nærmere vilkår for den digitale kommunikation, herunder f.eks. fastsættelse af krav om anvendelse af bestemte formater m.v. Fastsættelsen af regler herom vil ske i samråd med de berørte parter.

Bemyndigelsen indeholder mulighed for at fastsætte regler om, at digital kommunikation kan anvendes. Derimod indeholder den foreslåede bemyndigelse ikke hjemmel til at fastsætte bestemmelser, som ville